

Arrest

nr. 288 303 van 28 april 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juni 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische moeder.

1.2. Op 7 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 552, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag an een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.06.2022 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van zijn Belgische moeder, de genaamde U.G. (...) (RR (...)). Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene volgende documenten voor als bewijs van het ten laste zijn en met betrekking tot het onvermogen:

- * Attest blanco in de registers van de Federale Dienst van cartografie en kadastrale registratie dd 02.08.2022 op naam van betrokkene;*
- * Attest betreffende de inkomsten en belastingbedragen van een persoon van het belastbaar jaar 2021 dd 21.02.2022 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij wel degelijk vermogend was gezien hij in 2021 inkomsten had;*
- * Attest sociaal huis Sint-Truiden dd 14.07.2022 op naam van de referentiepersoon geen RMI ontvangen heeft in de vorm van leefloon noch financiële steun ontvangt. Eenzelfde attest op naam van betrokkene.*
- * Verzenden van geld via Western Union van de referentiepersoon aan betrokkene;*
- * Brief FOD Pensioendienst op naam van de referentiepersoon met bewijs van rustpensioen werknemer en IGO ten bedrage van 748,04 euro voor de maand juli en voor de maand augustus ten bedrage van 798,04 euro. Een zelfde brief Pensioendienst Zuidertoren Brussel op naam van U.T. (...)*
- * Pensioenfiches 281.11 inkomsten 2021 op naam van U.T. (...) (vader van betrokkene) en de referentiepersoon.*

Betrokkene legt dus een document over waaruit blijkt dat hij alvast in 2021, dus kort voor zijn komst naar België, over eigen inkomsten kon beschikken in de Russische Federatie. Bijgevolg kan betrokkene niet voorhouden dat hij onvermogend was in zijn land van origine, wel integendeel. Bijgevolg zijn de bewijzen van geldstortingen, waarmee betrokkene wil aantonen dat hij financiële steun vanuit België kreeg, niet relevant. Hij beschikte alvast in 2021 over eigen inkomsten en kon dus instaan voor zijn eigen onderhoud. Over voorgaande jaren ontbreekt informatie over de inkomsten van betrokkene. Aangezien betrokkene niet afdoende aantoont dat hij onvermogend was voorafgaand aan zijn komst naar België, kan hij evenmin voorhouden dat hij ten laste was (is) van zijn moeder, in casu de referentiepersoon voor onderhavige aanvraag.

Het gegeven dat betrokkene sedert 08.06.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Verder, voor wat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon betreft dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat zij over een IGO (inkomstengarantie voor Ouderen) beschikt. Deze bestaansmiddelen kunnen niet in overweging worden genomen.

Uit het attest van Federale Pensioensdienst dd 13.08.2020 op naam van de referentiepersoon blijkt dat haar pensioen is samengesteld uit inkomensgarantie voor ouderen, en dit voor 705,15 euro voor de maanden juli en augustus 2020. Er blijkt verder dat zij heden nog steeds een IGO ontvangt. Deze inkomsten kunnen niet in aanmerking worden genomen. De inkomensgarantie voor ouderen betreft immers een niet-contributieve tegemoetkoming die volledig wordt gefinancierd door de overheid. De tegemoetkoming valt bijgevolg onder financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op maken, (auditoraatsverslag nr A/A.222.387/XIV-37.440 Code: V-16-CP dd.22.02.2018).

Zelfs indien betrokken erin slaagde zijn onvermogen afdoende aan te tonen, quod non, dan nog rijst de vraag met welke middelen hij door de referentiepersoon onderhouden werd of wordt, aangezien alvast haar IGO niet mee in rekening kan worden gebracht bij het vaststellen van de bestaansmiddelen.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 hoeft in deze niet te worden gemaakt. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, wel dat deze niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag ten laste was en momenteel is van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was/is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

Na een theoretisch betoog betreffende voormelde bepalingen en beginselen, zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

"2.1.1. Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker:

Het wordt uiteraard niet betwist dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en dat hij bijgevolg het bewijs moet leveren dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder.

Een lezing van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 3° en 4 juncto artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet leert ons dat verzoeker het recht heeft om zijn Belgische moeder in België te vervoegen indien op cumulatieve wijze is voldaan aan de volgende voorwaarden:

- verzoeker is ten laste van de Belgische referentiepersoon en vervoegt of begeleidt haar in België;
- de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen;
- de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor haar en haar familieleden dekt.

Verzoeker wenst te accentueren dat verwerende partij heeft nagelaten om te antwoorden op de uitgebreide schriftelijke argumenten van de raadsman van verzoeker en de daarin opgenomen stukken, dewelke aan de aanvraag ab initio werd toegevoegd met een inventarisatie. Verwerende partij heeft de verplichting om alle stukken dewelke aan haar beoordeling werden voorgelegd te analyseren en afdoende te motiveren.

De Raad stelde vast dat artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Verblijfswet niet uitdrukkelijk vermeldt dat het familielid al in het herkomstland ten laste moet zijn van de Unieburger. Maar de Raad van State (RvS) bevestigde al dat DVZ geen voorwaarde toevoegt aan de artikelen 40bis en 40ter van de Verblijfswet door te eisen dat het (klein)kind van een 'statische' Belg (Belg die geen gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer), moet aantonen dat het al in zijn 'land van herkomst' afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Artikel 40ter Verblijfswet is volgens de RvS op zich voldoende duidelijk doordat uitdrukkelijk sprake is van familieleden "die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen." Het 'begeleiden van' of 'zich voegen bij' de Belg houdt volgens de RvS noodzakelijkerwijs in dat de vreemdeling uit het buitenland komt of gekomen is. De RvS voegt eraan toe dat een familielid geen verblijfsrecht kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die het voor zichzelf in België creëerde, door bijvoorbeeld het niet opvolgen van verschillende bevelen en het telkens opstarten van nieuwe procedures om het verblijf te bekomen.

Hoewel uit de woorden "de Belg begeleiden of zich bij hem voegen" blijkt dat het familielid uit het buitenland komt of gekomen is, betekent dit volgens de Raad niet dat het 'land van herkomst' altijd gelijkgesteld moet worden aan het 'land van de nationaliteit'. De voorwaarde in artikel 40bis § 2, eerste lid, 3° Verblijfswet moet ook gelezen worden in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie (Jio en Reyes (HvJ C-I/05, C- 423/12). Volgens die echtspraak wordt met 'land van herkomst' zowel lidstaten als derde landen.

Het ten laste zijn van iemand is een financiële situatie, bestaande uit:

- De onvermogensheid van de persoon die ten laste is;
- Het voldoende vermogen van de persoon van wie ten laste is, om financieel voor de ander in te staan;
- De werkelijke financiële ondersteuning van de vermogende aan de persoon ten laste;
- Bewijs van deze financiële ondersteuning in het verleden;

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing dat verzoeker voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de referentiepersoon (in casu de Belgische moeder), stellende dat verzoeker blijkbaar over eigen inkomsten kon beschikken in Rusland en derhalve niet onvermogen was, wél integendeel, hij kon zelf instaan voor zijn eigen levensonderhoud. Derhalve worden de diverse geldstortingen buiten beschouwing gelaten.

Bovendien vereist de kern van het begrip 'ten laste' zijn volgens de RvV vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoonde. Het onvermogen van verzoeker wordt aldus in vraag gesteld door de DVZ.

- TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoeker ten laste moeten zijn van zijn Belgische moeder en hij derhalve afhankelijk moeten zijn van de materiële steun vanwege haar.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker na zijn aankomst in het Rijk, niet meer terug is gekeerd naar Rusland.

Art. 40bis, § 2, 3° Vw. stelt aldus een bijkomende voorwaarde van zodra het kind de leeftijd van 21 jaar bereikt: het kind moet dan bewijzen dat het ten laste is van de Unieburger en/of partner dat het komt vervoegen.

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierecht en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner.

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat de aan verzoeker verleende bijstand oprecht en structureel van aard is. Dit element wordt niet betwist, evenmin besproken in de bestreden beslissing.

De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is - des ondanks dat het strijdig met de mededeling van de Europese Commissie - in casu voorgelegd.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

Deze materiële steun moet verzoeker toelaten om minimaal te kunnen overleven in zijn herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Dat uit het bijgebrachte attest ID 21 - 4510293294 blijkt dat verzoeker in Rusland in het belastbaar jaar '2021; 319.579,53 Russische roebel heeft verdiend verminderd met de belastingen bedragende 41.545,00 wat neerkomt op een jaarlijkse salaris van 278.034,53 Russische roebel volstaat niet om te concluderen dat verzoeker in Rusland vermogend was en niet aangewezen was op de financiële steun van zijn moeder. Verzoeker heeft aldus 3.570,95 Euro verdiend wat neerkomt op een maandelijkse salaris van 297,57 EUR wat de maandelijkse inkomen van verzoeker bedragen in Rusland.

Zelfs in de hypothese dat verzoeker als zijnde een arbeider of zelfstandige heeft gefungeerd, dient er te worden opgemerkt dat het basisinkomen in Rusland bijzonder laag is en aldus niet afdoende om verzoeker van levensonderhoud te kunnen voorzien temeer daar verzoeker in Moskou onmogelijk met 297,57 EUR per maand in zijn basisbehoeften kon voorzien zonder de financiële steun van zijn Belgische ouders.

Het is derhalve manifest incorrect en duidelijk in strijd met de objectieve stukken in het AD om te stellen dat verzoeker niet aangewezen was op de financiële storting van zijn moeder.

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit gegeven wordt niet betwist onderzocht in de bestreden beslissing.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste was van zijn Belgische moeder en dat de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit blijkt immers uit de navolgende stelling vanwege verwerende partij:

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat wat het financieel en materieel aspect betreft verzoeker "degelijk" stortingsbewijzen naar voren heeft gebracht. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing ook niet betwist, doch wordt weggemoffeld onder het mom van een maandelijks salaris van 297,57 EUR.

Verzoeker werd werkelijk financieel ondersteund door zijn Belgische moeder. Dit bewijs wordt aangetoond door de diverse financiële ondersteuning in het verleden.

Het feit dat er stortingen uit het verleden gevraagd worden om de huidige toestand te bewijzen, werd al reeds door de Raad aanvaard "De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister in het kader van een vestigingsaanvraag van een ascendent, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste is geweest van de Belgische onderdaan"

Verzoeker bewijst in casu effectief zijn financiële afhankelijkheid aan van zijn Belgische moeder. Het bewijs van nominale stortingen uit het verleden worden zonder meer voorgelegd.

Verzoeker verwijst expliciet naar de navolgende geldstortingen, dewelke niet voor betwisting vatbaar zijn en - weze het nogmaals herhaald - verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent.

Verwerende partij kan niet ernstig gaan betwisten dat de aan verzoeker verleende bijstand niet oprecht en structureel van aard is gelet de lange periode en de hoegrootheid van de geldstortingen.

Verzoeker toont bovendien aan dat hij effectief onvermogen is. De DVZ mag een bewijs vragen dat betrokkene geen onroerend goed bezit in het thuisland.

- *TEN TWEEDE moet verzoeker tevens aantonen dat hij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger. Zoals aan verwerende partij gekend heeft verzoeker slechts een maandelijks inkomen genoten bedragende 297,57 EUR. Het gemiddeld inkomen in Moskou bedraagt 822.14C per maand.*

De RvV oordeelde al eerder dat de kern van het begrip 'ten laste' vereist vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Desalniettemin blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, quod certa est, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Verzoeker werd ook financieel ondersteund door zijn Belgische moeder.

Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland.

Dit werd tevens aangetoond door een Attest van het Kadaster waaruit blijkt dat er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerende goed op naam van verzoeker geregistreerd staat. Ook dit gegeven wordt niet betwist door verwerende partij.

- *TEN DERDE verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.*

Verzoeker verwijst naar nr. 192 593 van 27 september 2017 in de zaak RvV X / II:

"De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende linie slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger "begeleiden of zich bij hen voegen". Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste' zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het 'begeleiden van' of het 'zich bijvoegen bij' deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. "

Verzoeker stelt bovendien dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing noch steeds ten laste is van zijn Belgische moeder. Verzoeker verwijst hiervoor naar het effectieve samenwonen met zijn Belgische ouders te 3800 Sint-Truiden, Spiegelstraat 6/201.

De Raad van State stelde in zijn arrest van 6 november 2019 met nummer 245.995 allereerst reeds op duidelijke wijze dat een interpretatie conform de richtlijn 2004/38/EG niet aan de orde is. Zo stelde de Raad van State als volgt:

"Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

De door eerste verzoekster ingediende aanvraag, die tot de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 "tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde "statische" Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die "Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dat "de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie" (Pari. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150).

"Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen."

"Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kunnen de verzoeksters niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie."

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste was van zijn Belgische moeder en voor zijn aankomst in België financieel en materieel werd ondersteund door zijn Belgische moeder en zulks tot op heden.

Zodra een persoon die ten laste moet zijn zelf bijdraagt aan de bestaansmiddelen en dus in het eigen levensonderhoud kan voorzien, kan hij niet meer ten laste vallen van een ander.

Verzoeker wenst tot slot te accentueren dat hij sedert zijn aankomst in het Rijk en ingestelde aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van een gezinslid tot op heden niet gewerkt heeft en bijgevolg geen bestaansmiddelen gecreëerd heeft om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Dit gegeven wordt ook niet besproken en betwist in de bestreden beslissing.

Uit de diverse politiebepalingen woonstcontroles, Al, blijkt immers dat verzoeker tot op heden nog steeds met zijn Belgische ouders woont en zulks onder hetzelfde dak.

Verzoeker heeft geen sociale bijdragen en/of belastingen op het werk betaald in het Rijk. Verzoeker stelt dat verwerende partij bij haar stelling dat een "loutere samenwonen onder éénzelfde dak geen ten laste

element impliceert", zij resoluut de navolgende elementen niet in aanmerking heeft genomen: het gebrek aan inkomsten van verzoeker; de betaling van de huur en alle nutsvoorzieningen door de Belgische moeder ten behoeven van verzoeker, de financiering van voeding, kleding en alle andere noodzakelijke basisproducten door de moeder van verzoeker, de betaling van de administratieve bijdrag(en) voor onderhavige procedure. Deze stukken werden totaal niet in ogenschouw genomen door verwerende partij.

Inzake de stelling vanwege verwerende partij dat er geen sprake meer kan zijn van het zich vervoegen of vergezellen wenst verzoeker op te merken dat deze beplainingen eerder betrekking hebben op de voorwaarde van het ten laste "zijn" vervat in art. 40ter, §2, juncto art. art. 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de vrw. dewelke impliceert dat het moet gaan om een bestaande toestand. Vermits in het voormelde art. 40ter, §2 uitdrukkelijk sprake is van de familieleden die "de Belg" (...) "vergezellen of zich bij hem voegen" en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (cfr. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging.

Conclusie: er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij de bepaling onvermogen en ten laste van de Unieburger in hoofde van verzoeker niet afdoende heeft onderzocht, niettegenstaande dat verzoeker primordiale attesten aan het administratief dossier gevoegd. Verwerende partij diende alle opgeworpen attesten in het kader van de bestreden aanvraag in ogenschouw te nemen en te onderzoeken in het kader van de actuele persoonlijke toestand van verzoeker.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad, onvermogen en financiële situatie van de referentiepersoon betreft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;

Rekening houdend met wat voorafgaat, stelt verzoeker dat er in casu een schending is van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2. Voldoende bestaansmiddelen - behoefteanalyse - toepassing op de feitsituatie in casu

Verzoeker kan enkel vaststellen dat de inkomen van haar Belgische ouders dewelke aan het administratief dossier werden toegevoegd niet volledig niet in aanmerking werden genomen bij de beoordeling van de stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

Uit het PENSIOENFICHE 281.11 - INKOMSTEN 2021 - AANSLAGJAAR 2022 blijkt dat U.T. (...) een wettelijk pensioen verkregen heeft vanaf de wettelijke pensioenleeftijd t.b.v. 1 347,31 EUR, dewelke overduidelijk geen IGO impliceert.

Uit het PENSIOENFICHE 281.11 - INKOMSTEN 2021 - AANSLAGJAAR 2022 blijkt dat U.G. (...) een wettelijk pensioen verkregen heeft vanaf de wettelijke pensioenleeftijd t.b.v. 575,85 EUR, dewelke overduidelijk geen IGO impliceert.

Deze bron van inkomsten worden ten onrechte uit het dossier geweerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde terecht in een resem arresten dat verwerende partij zich daarvoor baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfwet (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr.161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

De verblijfswet stelt immers geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loei.

Uit de politionele woonstcontrole blijkt immers dat verzoeker woonachtig is bij zijn Belgische ouders.

Verzoeker wenst op te merken dat verwerende partij in de bestreden beslissing expliciet spreekt over de inkomen van de Belgische moeder van verzoeker, wijl ook de Belgische vader van verzoeker ook over een inkomen beschikt, dewelke volledig buiten beschouwing werd gelaten door verwerende partij.

Bijgevolg kunnen ook de inkomsten van verzoeker zijn Belgische vader in overweging genomen worden, temeer daar zij effectief samenwonen op het zelfde adres en allen onder één zelfde dak wonen en hun huishouden samen delen. Dit element wordt ook niet betwist door verwerende partij.

De RvV gaat heeft meermaals gewezen dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft. Ongeacht of die middelen persoonlijk, dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn.

De RvV verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie over een Unieburger en zijn partner (HvJ C-408/03, Commissie/België, van 23 maart 2006). De Raad ziet niet in waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders ingeschat moet worden voor een Belg en zijn familie.

Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin, dewelke zij precies overbodig vindt.

Er kan onstuitbaar worden geconcludeerd dat de Belgische referentiepersoon - los van haar IGO - tevens deels een volwaardige wettelijk pensioen samen met de Belgische vader geniet; dat verzoeker stukken heeft toegevoegd aangaande de vaste maandelijkse kosten en lasten en dat uit de diverse bijgebrachte stukken nergens uit blijkt dat verzoeker ten laste is van de sociale bijstand. Integendeel. Verzoeker heeft gedurende zijn verblijf in België op geen enkele moment een uitkering ontvangen van de Belgische staat.

Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).

Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet heeft gedaan.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet verwerende partij in dit geval een behoefteanalyse maken. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Er rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan .

Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Aangezien verwerende partij prompt is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing, heeft zij uiteraard niet de kans gehad om aan verzoeker aanvullende bescheiden en inlichtingen hieromtrent te verzoeken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. In concreto had verwerende inlichtingen kunnen vragen aangaande de inkomsten van de inwonende Belgische vader van verzoeker te weten Usachev Tariel.

Terwijl het juist de wil was van de wetgever om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid, en niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt (RvV nr. 137.738 van 2 februari 2015).

De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden zoals o.a. de inkomsten van verzoekster haar Belgische vader en geen onderzoek heeft gedaan inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij had de financiële situatie van de referentiepersoon kunnen verifiëren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, doch heeft men zulks tevens niet gerealiseerd en heeft verwerende partij de inkomsten van verzoekster zelve en meerderjarige kinderen volledig buiten beschouwing gelaten.

Tot slot oordeelde de RvV in een aantal recente arresten dat er geen grondslag meer bestaat in de verblijfswet om de inkomensgarantie voor ouderen uit te sluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg {RvV 19 juli 2017, nr. 189.891 en RvV 12 mei 2017, nr. 186.718}.

De wet van 4 mei '2016 wijzigde immers art. 40ter Verblijfswet door de algemene uitsluiting van "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels" te schrappen.

Aangezien dat de basis vormde voor de uitsluiting van de inkomensgarantie voor ouderen, die in art. 40 ter vrw. niet expliciet vermeld wordt als uitgesloten uitkering, moet verwerende partij de IGO thans wél in aanmerking nemen als bestaansmiddel.

De algemene uitsluiting van middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels staat wel nog steeds vermeld in art. 10 Verblijfswet, dewelke in casu geen toepassing sorteert.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische ouders en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;"

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40ter *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(…) de bloedverwanten in neergaande lijn (…) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (…)”

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan.

Overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar. Om in aanmerking te komen voor gezinshereniging, dient zij het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, dit is de referentiepersoon, *in casu* haar moeder. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de Belgische moeder haar recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat.

Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

De Raad van State heeft in deze zin geoordeeld dat de voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter *juncto* 40bis §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze worden gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Dit brengt met zich dat ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De bewijslast inzake de voorwaarde van 'ten laste zijn' rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan de verzoekende partij om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de gemachtigde geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de verzoekende partij de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij afdoende dient aan te tonen, als persoon ouder dan 21 jaar, dat zij ten laste is van haar moeder en dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekende partij kan gevolgd worden in haar betoog dat zij ten laste dient te zijn van haar moeder en derhalve afhankelijk moet zijn van de financiële steun vanwege haar en dat de verwerende partij niet betwist dat zij na haar aankomst in het Rijk, niet meer is teruggekeerd naar Rusland.

3.5. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij echter niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het begrip 'ten laste zijn'. Zij kan wel gevolgd worden waar zij erop wijst dat de hoedanigheid van een familielid ten laste voortvloeit uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner, dat dit met elk passend bewijsmiddel mag aangetoond worden, dat het ten laste zijn een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden, dat de materiële steun haar moet toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar land van herkomst of gewone verblijfplaats, rekening houdende met haar financiële en sociale omstandigheden, dat men als familielid ten laste is van een Belg als men in de maanden voor de aanvraag afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen, dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewone verblijfplaats, dat de bewijslast inzake het ten laste zijn van haar Belgische moeder bij haar ligt. Gelet op het feit dat niet dienstig kan verwezen worden naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het begrip 'ten laste zijn', kan de verzoekende partij niet dienstig aanvoeren dat de bewijslast in België in de praktijk zeer hoog ligt en de verwerende partij criteria toepast die moeilijk verzoenbaar zijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

3.6. De Raad wijst er voorts op dat de verwerende partij niet betwist, zelfs erkent in de bestreden beslissing dat er stortingen geweest zijn ten gunste van de verzoekende partij in het land van herkomst door de referentiepersoon. Zoals de verzoekende partij ook aangeeft, wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat deze verleende bijstand oprecht en structureel van aard is en wordt dit element niet besproken. Evenmin wordt de hoegrootheid van de geldstortingen betwist, noch het feit dat deze geschieden over een langere periode. Het betoog dat bewijs van minstens zes maanden financiële steun *in casu* is voorgelegd en dat een dergelijke eis strijdig is met de mededeling van de Europese Commissie is niet dienstig, daar enerzijds uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat van de verzoekende partij verwacht wordt dat zij financiële steun gedurende zes maanden aantoonst en daar anderzijds niet dienstig kan verwezen worden naar het Unierecht.

De verzoekende partij kan verder niet gevolgd worden waar zij lijkt voor te houden dat het niet betwisten door de verwerende partij dat – wat het financieel en materieel aspect betreft – zij wel degelijk stortingsbewijzen naar voren heeft gebracht, leidt tot de vaststelling dat het aangetoond is dat zij ten laste was van haar Belgische moeder en dat de materiële en financiële steun terzake noodzakelijk en beduidend was. Hoewel uit het aantonen van diverse stortingen in het verleden kan afgeleid worden dat zij wel degelijk financieel werd ondersteund door haar Belgische moeder, kan hieruit niet zonder meer afgeleid worden dat zij ten laste is van haar moeder daar eveneens dient aangetoond te worden dat de financiële ondersteuning die zij ontving, noodzakelijk was, met andere woorden dat zij op dat ogenblik en in haar land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van haar familielid in België om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Waar de verzoekende partij stelt dat er stortingen uit het verleden gevraagd worden om de huidige toestand te bewijzen door de Raad aanvaard wordt, wijst de Raad erop dat het feit dat dit aanvaard wordt niet tot de vaststelling leidt dat bij het enkel voorleggen van stortingen uit het verleden het ten laste zijn is aangetoond. Uit de stelling dat het niet kennelijk onredelijk is om, bij een aanvraag tot gezinshereniging, van een ascendent het bewijs te eisen dat hij in het verleden ten laste is geweest van de Belg, kan niet *ipso facto* afgeleid worden dat het voorleggen van geldstortingen uit het verleden het ten laste zijn op afdoende wijze aantoonst. De Raad herhaalt dat naast

een materiële en/of financiële ondersteuning tevens dient aangetoond te worden dat men aangewezen is op deze ondersteuning om in de levensbehoeften te kunnen voorzien. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet gevolgd worden waar zij meent dat zij effectief haar financiële afhankelijkheid van haar moeder heeft bewezen doordat de bewijzen van de nominale stortingen in het verleden zonder meer worden voorgelegd. Het weze herhaald dat met het voorleggen van bewijzen van geldstortingen in het verleden geen financiële afhankelijkheid of een financieel ten laste zijn in het verleden wordt aangetoond doch enkel een financiële steun door haar moeder.

3.7. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus niet dat de geldstortingen op zich worden betwist, noch het feit dat deze beduidend zijn, doch wel dat wordt geoordeeld dat deze niet relevant zijn, daar de verzoekende partij “alvast in 2021 over eigen inkomsten beschikte en dus kon instaan voor eigen onderhoud, dat betreffende de voorgaande jaren informatie over de inkomsten ontbreekt”, dat aangezien zij niet afdoende aantoonde onvermogen te zijn geweest voorafgaand haar komst naar België, de verzoekende partij evenmin kan voorhouden dat zij ten laste was van haar moeder voor de huidige aanvraag.

3.8. De verzoekende partij betoogt dat de kern van het begrip ‘ten laste’ volgens de Raad vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist, dat het een beoordeling betreft van een feitelijke situatie, dat hierbij kenmerkend is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien, dat een bewijs van onvermogen in deze context dan ook bijkomend is omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoonde. Zij stelt ook dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat wanneer de referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, *quod certa est*, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoonde, dat een bewijs van onvermogen volgens die rechtspraak als bijkomend dient te worden beschouwd en vaak moeilijk kan geleverd worden. Zij wijst erop dat haar onvermogen door de verwerende partij in vraag wordt gesteld.

De Raad wijst er vooreerst op, zoals reeds uiteengezet, dat de verzoekende partij *in casu* niet dienstig kan verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het begrip ‘ten laste zijn’. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat een bewijs van onvermogen op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoonde. Waar zij lijkt aan te geven dat het bewijs van onvermogen slechts bijkomend is, wijst de Raad erop dat het hem niet kennelijk onredelijk voorkomt om de vereiste van het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Een financiële ondersteuning van de referentiepersoon aan een familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de referentiepersoon moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. Aangezien de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, moet het overmaken van de geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat hebben plaats gevonden. Gelet op het voorgaande kan niet dienstig bekritiseerd worden dat de stortingsbewijzen worden beoordeeld (‘weggemoffeld’) in het licht van het ontvangen van een inkomen in het land van herkomst.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat bij het niet aangetoond zijn van een onvermogen, meer nog bij het aangetoond zijn van het beschikken over eigen inkomsten in het land van herkomst, niet op kennelijk redelijke wijze kon worden geoordeeld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar Belgische moeder.

3.9. Verder betoogt de verzoekende partij dat uit het bijgebrachte attest ID 21 – 4510293294 blijkt dat zij in Rusland in het belastbaar jaar 2021, 319.579,53 Russische roebel heeft verdiend verminderd met de belastingen bedragende 41.545 Russische roebel wat neerkomt op een jaarlijks salaris van 278.034,53 Russische roebel, dat dit niet volstaat om te concluderen dat zij in Rusland vermogen was en niet aangewezen was op de financiële steun van haar moeder, dat zij aldus 3570,95 EUR heeft verdiend, wat neerkomt op een maandelijks salaris van 297,57 EUR. Zij wijst erop dat zij moet aantonen dat zij geen of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder de financiële steun van de Belg, dat zoals

aan de verwerende partij gekend zij slechts een maandelijks inkomen genoot van 297,57 EUR, dat het gemiddeld maandelijks inkomen in Moskou 822,14 EUR bedraagt.

De Raad wijst erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij erop heeft gewezen dat de verzoekende partij voor haar komst naar België over eigen inkomsten beschikte in Rusland, dat bijgevolg niet kan voorgehouden worden dat zij onvermogen was in het land van herkomst, dat de bewijzen van geldstortingen dan ook niet relevant zijn, dat zij in 2021 over eigen inkomsten beschikte en kon instaan voor eigen onderhoud, dat over voorgaande jaren informatie ontbreekt betreffende de inkomsten, dat aangezien de verzoekende partij niet afdoende aantoonde dat zij onvermogen was voor haar komst naar België, zij evenmin kan voorhouden dat zij ten laste was van de referentiepersoon voor de aanvraag.

Door louter in haar verzoekschrift te wijzen op de hoegrootheid van haar maandelijks salaris in Rusland, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn noch dat niet kon geconcludeerd worden dat zij in Rusland vermogen was en niet aangewezen was op de financiële steun van haar moeder.

Dienaangaande wijst de Raad erop dat de bewijslast overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de aanvrager rust. Het komt de verwerende partij niet toe om op eigen initiatief te onderzoeken hoeveel de verzoekende partij in Rusland precies verdiende uit haar tewerkstelling en of zij daarmee een menswaardig leven kon leiden. Het kwam in tegendeel aan de verzoekende partij zelf toe om hieromtrent in het kader van haar aanvraag de nodige concrete toelichtingen te verschaffen en om aan de hand van haar concrete inkomsten te verduidelijken dat zij in haar land van herkomst, ondanks haar tewerkstelling, nog steeds dermate onvermogen was dat zij er daadwerkelijk afhankelijk was van de ondersteuning van haar Belgische moeder teneinde er in het levensonderhoud te kunnen voorzien. De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij in dit verband dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun terzake noodzakelijk en beduidend was. Het feit dat een dergelijk onderzoek niet geschiedde leidt aldus niet tot het vaststellen van een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen.

Volgens de verzoekende partij moet zelfs in de hypothese dat zij als zijnde een arbeider of zelfstandige heeft gefungeerd, te worden opgemerkt dat het basisinkomen in Rusland bijzonder laag is en aldus niet afdoende om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien, te meer daar zij in Moskou onmogelijk met 297,57 EUR per maand in haar basisbehoeften kon voorzien zonder de financiële steun van haar Belgische ouders. Zij beperkt zich echter tot loutere beweringen. Zij toont geenszins aan dat een dergelijk maandsalaris niet volstaat om in Rusland, of meer specifiek in Moskou, in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Zij heeft dit ook geenszins verduidelijkt of aangetoond ter gelegenheid van haar aanvraag. Ook door te wijzen op het gemiddeld maandinkomen in Moskou – zonder dat deze bewering overigens gestaafd wordt – toont zij niet aan dat haar maandelijks inkomen niet volstond om in haar levensbehoeften ten voorzien. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij voor haar komst naar België over eigen inkomsten beschikte in Rusland, dat bijgevolg niet kan voorgehouden worden dat zij onvermogen was in het land van herkomst, dat de bewijzen van geldstortingen dan ook niet relevant zijn, dat zij in 2021 over eigen inkomsten beschikte en kon instaan voor eigen onderhoud, dat aangezien de verzoekende partij niet afdoende aantoonde dat zij onvermogen was voor haar komst naar België, zij evenmin kan voorhouden dat zij ten laste was van de referentiepersoon voor de aanvraag.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij meent dat het manifest incorrect en in strijd met de objectieve stukken van het administratief dossier is om te stellen dat zij niet aangewezen was op de financiële stortingen vanwege haar moeder.

3.10. Waar de verzoekende partij stelt dat zij aantoonde dat zij effectief onvermogen 'is', dat de verwerende partij een bewijs mag vragen dat zij geen onroerend goed bezit in het land van herkomst, dat zij moet aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom heeft in het land van herkomst, dat dit werd aangetoond door een attest van het kadaster waaruit blijkt dat er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerend goed op haar naam geregistreerd staat, dat dit gegeven ook niet wordt betwist door de verwerende partij, kan de Raad enkel vaststellen dat het loutere feit dat zij effectief onvermogen 'is', geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen waaruit blijkt dat zij niet

onvermogen was in het land van herkomst gelet op haar eigen inkomsten en dat zij niet afdoende aantoonde dat zij onvermogen was voor haar komst naar België.

3.11. Daargelaten de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben, blijkt uit voorgaande vaststellingen dat de rechtspraak die de verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert, betreffende de invulling van het begrip ten laste in het herkomstland, met name het arrest nr. 192 593 van 27 september 2017 van de Raad en de arresten nr. 239.984 van 28 november 2017 en nr. 245.995 van 6 november 2019 van de Raad van State, niet werd miskend. Minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet op welk vlak werd afgeweken van deze rechtspraak.

3.12. De verzoekende partij betoogt dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing nog steeds ten laste is van haar Belgische moeder, dat zij hiervoor verwijst naar de effectieve samenwoning met haar ouders. Daargelaten de vaststelling dat zij geen gewag kan maken van het 'nog steeds' ten laste zijn daar zij niet aangetoond heeft in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar Belgische moeder, stelt de Raad vast dat het loutere feit dat de verzoekende partij in België op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ten laste zou zijn van haar Belgische moeder, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij niet aangetoond heeft dat zij in het herkomstland van haar ten laste was en dan ook niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Ook het betoog dat zij sedert haar aankomst in het Rijk en ingestelde aanvraag ingediend in de hoedanigheid van gezinslid tot op heden niet heeft gewerkt en bijgevolg geen bestaansmiddelen gecreëerd heeft om in haar eigen levensonderhoud te voorzien, dat dit gegeven niet besproken en betwist wordt, dat uit diverse politionele woningcontroles blijkt dat zij tot op heden nog steeds met haar Belgische ouders woont en zulks onder hetzelfde dak, dat zij geen sociale bijdragen en/of belastingen op werk heeft betaald in het Rijk, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

Betreffende het feit dat zij sedert 8 juni 2022 tot op heden op het adres van haar Belgische moeder is gedomicilieerd, wordt overigens uitdrukkelijk in de bestreden beslissing gemotiveerd dat dit element geen afbreuk doet aan de 'bovenstaande vaststellingen'. Deze vaststellingen betreffen de vaststellingen dat de verzoekende partij voor haar komst naar België over eigen inkomsten beschikte in Rusland, dat bijgevolg niet kan voorgehouden worden dat zij onvermogen was in het land van herkomst, dat de bewijzen van geldstortingen dan ook niet relevant zijn, dat zij in 2021 over eigen inkomsten beschikte en kon instaan voor eigen onderhoud, dat over voorgaande jaren informatie ontbreekt betreffende de inkomsten, dat aangezien de verzoekende partij niet afdoende aantoonde dat zij onvermogen was voor haar komst naar België, zij evenmin kan voorhouden dat zij ten laste was van de referentiepersoon voor de aanvraag. Dit motief volstaat om te verduidelijken waarom het gedomicilieerd zijn/samenwonen op hetzelfde adres in België als haar moeder, het ten laste zijn zoals wettelijk vereist niet kan aantonen.

Het motief dat de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve wijze dient aangetoond te worden en niet impliciet af te leiden valt uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, is *in casu* dan ook een overtollig motief. De kritiek op dit motief – waarbij de verzoekende partij stelt dat bepaalde elementen niet in rekening werden genomen – is dan ook niet dienstig daar de eventuele gegrondheid van kritiek op een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.13. Gelet op alle voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat het buiten kijf staat dat zij ten laste was van haar moeder. Het feit dat zij voor haar aankomst in België financieel en materieel werd ondersteund door haar Belgische moeder en zulks tot op heden, doet geen afbreuk aan het feit dat zij over inkomsten beschikte in het herkomstland en zij niet heeft aangetoond dat zij in het herkomstland aangewezen was op de financiële ondersteuning van haar Belgische moeder, zodat zij niet kan voorhouden dat zij ten laste was van haar moeder. De verzoekende partij lijkt dit zelf te erkennen waar zij stelt dat van zodra een persoon die ten laste moet zijn zelf bijdraagt aan de bestaansmiddelen en dus in het eigen levensonderhoud kan voorzien, hij niet meer ten laste kan vallen van een ander.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt blijkt uit het geheel van het dossier niet dat zij recht heeft op gezinshereniging. Evenmin blijkt dat de verwerende partij de bepalingen 'onvermogen' en 'ten laste' in haar hoofde niet afdoende heeft onderzocht, niettegenstaande de attesten gevoegd aan haar aanvraag. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij alle opgeworpen attesten in het kader van de aanvraag in ogenschouw diende te nemen en te onderzoeken in het kader van de actuele persoonlijke toestand van de verzoekende partij, doch laat na te verduidelijken met welke attesten of persoonlijke omstandigheden de verwerende partij ten onrechte heeft nagelaten rekening te houden of

te motiveren. De verzoekende partij stelt nog dat de verwerende partij heeft nagelaten te antwoorden op de uitgebreide schriftelijke argumenten van de raadsman en de daarin opgenomen stukken, dewelke aan de aanvraag *ab initio* werden gevoegd met een inventarisatie, dat de verwerende partij de verplichting heeft om alle stukken dewelke aan haar beoordeling werden voorgelegd te analyseren en afdoende te motiveren, doch verduidelijkt niet welke door haar bijgebrachte stukken de verwerende partij niet heeft geanalyseerd en gemotiveerd. Evenmin blijken uit de stukken van het administratief dossier “*uitgebreide schriftelijke argumenten van de raadsman (...) met een inventarisatie*”. Ook bij het verzoekschrift wordt een dergelijk stuk niet gevoegd, zodat niet blijkt dat met bepaalde argumenten van de raadsman ten onrechte geen rekening werd gehouden of dat over bepaalde argumenten ten onrechte niet werd gemotiveerd. Minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet betreffend welk door haar raadsman opgeworpen en eventueel gestaafd argument de verwerende partij ten onrechte niet heeft gemotiveerd of welk element zij nagelaten heeft in overweging te nemen.

3.14. Door enkel te poneren dat de motivering niet als afdoende dient te worden beschouwd en dat de motieven niet op redelijke wijze getoetst zijn gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van haar met haar Belgische moeder en te betogen dat de verwerende partij zich heeft gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad, onvermogenheid en de financiële situatie van de referentiepersoon, toont de verzoekende partij geenszins *in concreto* aan dat de motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat de verwerende partij met bepaalde relevante voorgelegde elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Door het louter niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, weerlegt de verzoekende partij deze motieven niet.

3.15. De vaststelling dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds van in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon, volstaat om de vaststelling dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging te schragen.

Derhalve moet niet worden ingegaan op het betoog van de verzoekende partij over de “*voldoende bestaansmiddelen – behoefteanalyse – toepassing op de feitsituatie in casu*”. Deze kritiek is immers gericht tegen een tweede motief: het niet beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen door de referentiepersoon. Het desgevallend gegrond bevinden van een middelonderdeel ertegen kan immers, gelet op het voorgaande, niet leiden tot het onwettig bevinden van de bestreden weigeringsbeslissing. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij dit middelonderdeel.

3.16. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan.

Een schending van voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER